

Fertőtlenítve!

... ÖRÖMMEL SIETTEK ELÉJE. (Lásd a 347. lapon.)

XLIII. kötet, 22. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. november 27-én.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A REJTELMES SZOMSZEDOK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

A fontos beszéd pedig, melyet Imrike persze nem hallhatott, nem volt valami tulajdonképpen fontos. Bertuska azt beszélte el, hogy már kiválasztott egy darabkát a kertből, ahol ő maga fog kertészkedni, virágot ültetni. Dóra pedig így szólt:

— Nem igen fogsz velem boldogulni, mert nem vagyunk hozzá berendezve, virágunk sincs, amit elültessünk és az sincs, aki egyetmást megmutasson. De most már menjünk be, hűvös van, nem álldógalhatunk itt sokáig. Hozzá láthatunk oda benn a könyveink kicsomagolásához.

— Még ráérünk. Inkább szeretném tudni, ki lakik itt a szomszédban? Nézd, Dóra... ott az ablaknál valaki áll... nem tudom, fiú-e vagy lány. Milyen furcsa, hogy csak őt magát látni ebben a szomszéd-házban.

— Bizonyosan vannak ott többen is... talán egész sereg fiú és lány... csak aztán nagy lármát ne csapjanak.

— Oh, hiszen egészen csendes a ház. És hátha mégis csak egymaga van? Nekem úgy látszik, mintha fiú volna... szeretném, ha megismerhetném.

— Ugyan mire nem gondolsz már! Tudod, hogy nagy csendességben köll itt lennünk mamácska miatt. Semmi szükségünk holmi lármás fiú pajtásokra. A fiuk mind olyan vásottak!

— De hátha ez nem olyan? Igen szelid képe van.

Erről vitatkoztak még mikor be is mentek a házba. Bertuska, másképp nem boldogulván, az öreg dada véleményét kérte és nagy volt a diadala, mikor ez így szólt:

— Az a fiúcska csakugyan egymagavan, testvérei nincsenek és nagyon szelid, kedves kis fiú.

— Talán bizony ismeri? kérde Dóra.

— Még nem. Csak a gazdasszonyuk beszélt róla. Azt hiszem, nagyon kedves, jó szomszédok lesznek. A kis fiú apja orvos és ő lesz itt a mama orvosa. Majd megismerkednek vele. De most menjenek be a mamához mind a ketten. Látni akarja Bertuska kisasszonyt is.

Aligha jó okuk nem volt, hogy Bertuskát nem eresztették gyakran be a mamához. Mert csupa örömeiben és szeretetében most is mint a forgósél rohant a szobába, nyakába kapaszkodott az ágyban fekvő betegnek és százfélét is kérdezett, nem is várva, hogy csak egy kérdésre is feleletet kapjon. De mégis talált aztán olyan kérdést, melynél megállapodott. Elmondta, hogy egy kis fiút látott a szomszédban; szabad-e azzal megismerkedni?

— Azt most még nem tudom, mert nem ismerem, felelt a mama. De egyelőre legjobb lesz, ha nem hívtok ide lármás pajtásokat. Majd később, ha kissé jobban leszek.

Bertuska nem akart tágitani. De épp ekkor jött be a cseléd és jelentette, hogy az orvos kérdezteti, bejöhet-e?

Az orvos nagy ur még az idegen házban is, ahol szükség van rá; nem várakoztatják, sőt inkább várva várják, mert ő

segít a beteg baján. A leányok anyja is hirtelen abba hagyta tehát a beszédet s még csak ennyit szolt:

— Dóra, ird meg a levelet . . . tudod már . . . te pedig Bertuskám, menj játszani.

Távoztak. Dóra tudta mit tegyen, de Bertuska bizony nem igen. Okosabbat nem talált, mint hogy kísértelt a kertbe.

— Oh, ez így nagyon unalmas lesz. Dórának mind untalan dolga van a mamával . . . ő írja helyette a leveleket és nekem még csak azt sem szabad tudnom, mit! Hogy úgy sem értem . . . no jól van . . . hát nem bánom. De mitcsináljak?

Körül nézett. Biz' ott a még jóformán kopár kertben nem igen tudhatta, mitevő legyen. És mégis csakhamar földerült az arca.

— Tudom már! Az nagyon jó lesz . . . elmulatok vele egész nap. Kiválasztok magamnak egy darabkát a kertből . . . amott a tulsó végen . . . az lesz az én kertem, ott fogok ásni, kapálni, ültetni, lesznek szép virágaim és mamácska is majd örül, ha olyan bokrétát adok neki, mely a saját virágaimból kerül. Ugy szereti a virágot!

Mindjárt ki is választotta magának a helyet, a szomszéd-ház kertje felé eső kerítés mellett. Ott aztán kezdett tervezgetni és hangosan beszélt maga magához.

— Ez itt nagyon jó lesz . . . ez kissé félre esik, nem fogok vele senkit zavarni. Majd elkerítem szépen . . . felásom, beültetem . . . Az ám! Beültetem, de mivel, mikor nincsen egy szál virágpalántám sem!

— Adok én kölcsön, hangzott egy nyájas hang.

Egészen közről hangzott, de Bertuska, amint meglepetve körül nézett, nem látott senkit.

— Ki beszélt? És hol van, aki beszélt? kérdé.

— Akarsz látni is?

— Hogy ne!

Egy pillanatt mulva megint szolt az előbbi hang:

— No hát itt vagyok. Nézz föl a kerítésre.

— Ni ni! Te a szomszéd fiu vagy, ugy-e! És hogy tudtál oda a falra fölkapaszkodni? És honnan adhatnál nekem virágpalántát? Van neked? Hol veszed?

Erre a sok kérdésre Imrike azt sem tudta, hol kezdje a feleletet. Fura kis leány, hogy egyszerre annyit kérdez.

— Van nekem virágpalántám elég, kapok az öreg kertésztől, a mennyi csak tetszik. Majd kérek tőle a te számodra is. Mert nekem is van ám kertecském, éppen itt a fal mellett. És itt van pad is, arra álltam fel, ugy érek a fal tetejére. Különben tudok én jól kapaszkodni is, már kicsi koromban tanultam.

— No, most sem lehetsz valami nagy óriás, szolt Bertuska nevetve. Talán akkora sem vagy, mint én . . . mert én már kilencz éves vagyok . . . a testvérem pedig tizenhárom éves lesz nem sokára. Hát te hány éves vagy? És vannak-e testvéreid?

— Testvérem nincsen . . . s én nem sokára tiz éves leszek, tehát öregebb vagyok náladnál.

— Hm! No jó, azt sem bánom. Akkor hát elhiszem, hogy tudsz segíteni a kertecském berendezésében. De hát így

nagyon kényelmetlen beszélgetni. Ugy volna jó, ha átjöhetnél ide.

— Persze! Csakhogy nálatok nincs pad itt a fal alatt, nem tudnék vissza térni. Aztán meg azt sem tudom, szabad-e?

— Igaz a! Magam sem tudom. De úgy gondolom, hogy talán szabad lesz; hiszen édes atyád éppen most is ott van a mamámnál. Mert a te atyád az orvos, ugy-e?

— Ó bizony! Csak hogy én nem járhatok mindenüvé, ahová ő. És ő nem is a kerítésen mászott keresztül.

Ezen a nagy akadályon nem tudtak segíteni, hát csak úgy fölülről lefelé és alulról fölfelé beszélgettek tovább, s csakhamar nagy lett a barátság; megtudták egymásnak a nevét, dolgait, és csak azt sajnálták, hogy Imrike nem mehet át, mikor olyan jól segíthetné Bertuskát a kertecske dolgában.

— No, tudod, jobb is, hogy most mindjárt nem jöhetsz. Magam sem tudom hányadán vagyok; előbb meg köll kérdeznem Dórától, ő mindent tud. Majd ő megmondja szabad-e a kerítésen keresztül másznod.

— Azt előre is tudom, hogy nem szabad. Nekem apácska bizonyosan nem engedi meg. Ilyenekben nagyon szigorú.

— Az bizony nagy kár. Mert így már aztán hogy beszélgessünk? Nem is tudhatjuk a fal miatt, mikor sétálunk itt egymáshoz közel.

— Oh, azt én könnyen tudhatom. Az ablakomból éppen ide látok. Ha majd látom, hogy egyedül vagy itt a kertecs-

kében, kijövök ha csak leczkét nem köll végezniem.

— Az ugyan jó lesz. Én meg ide állok, a honnan az ablakodra látni és intek, hogy jöhetsz.

— Nagyon jó lesz. Csakhogy tudod, nem jöhetek mindig. Néha sétálni köll mennem az öreg Klára néniel . . . éppen most is bizonyosan vár.

— Akkor csak siess, nehogy megdorgáljanak. Különben most már magam is bemegyek, mert alkalmasint mi is kisétálunk.

— Merre sétáltok?

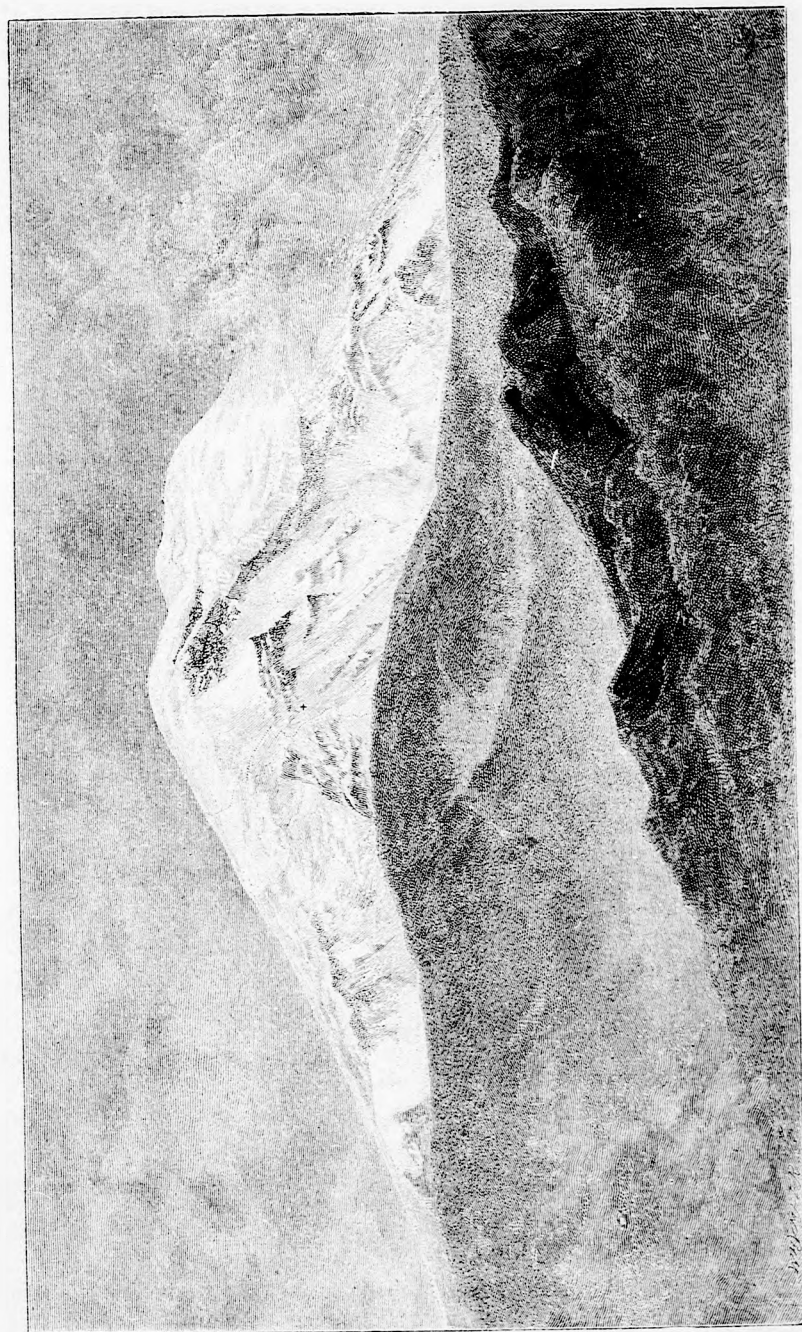
— Azt nem tudhatom. Hiszen még künn sem voltam a házból, azt sem tudom, merre lehet itt sétálni.

Ezzel nagyon barátságosan elváltak.

Bertuska azonban, mikor beért a szobába, nem volt teljesen nyugodt a felől, vajjon nem nyomja-e hiba a lelkiismeretét a miatt, hogy megismerkedett és szóba állt a szomszéd fiuval? Neki ugyan nem mondták meg miért, de keményen rá volt parancsolva, hogy senkivel sem szabad barátkoznia, még a nevét sem megmondani, legföljebb, ha már éppen elkerülhetetlen, hát a keresztnevét. A nama azt mondta, hogy ne törje rajta a fejét, ugy sem értheti meg, nem is az ő gondja. Tegye csak mindig azt, amit Dóra mond. Mert Dóra, persze, ő már mindent tudhat, ő a mama titkára, amire ugyan szükség is volt, mert a mama olyan beteg, hogy nem szabad semmivel se vesződni.

— Talán legjobb lesz ha mindjárt megmondom Dórának, mit csináltam a

(Folytatása a 342. lapon.)

A CSIMBORASZO. (Lásd a 351. lapon.)

ár.
köll
ide
i és
dod.
köll
...
meg-
gam
i is

még
sem

ltak.
szo-
felől.
sme-
tt és
gyan
nyen
sem
sem
ép-
evét.
törje
nem
azt,
ersze,
a tit-
volt,
nem

djárt
am a

(Folytatás a 340. laphoz.)

kertben. Talán nem fog megharagudni, nem mondja meg a mamának.

Ebben azonban nem volt egészen bizonyos és kissé habozott. Hátha mégis nagy hiba volt, amit elkövetett? Nem olyan könnyű azt megvallani. Kivált mikor Dóra éppen lepecsételte a levelet, melyet irt. Aztán így szólt:

— Nagyon jó és kedves voltál ma, Bertuska. Szépen eljátszogattál egymagad, nem zavartad a munkát, sem pedig engemet. Lám, tudsz te is okos lenni, ha akarsz.

Bertuska egészen elvörösödött; azt lehetett volna hinni, hogy a nagy dicsérettől. Pedig arra gondolt, hogy most már hogy tegye csuffá magát, hogy vallja meg, mennyire nem érdemli a dicséretet!

— No, majd később, majd jön alkalma, idő, gondolá.

Most csakugyan nem is lett volna rá idő, mert csakhamar jött a hűsleges öreg cseléd, hogy itt az idő, induljanak sétálni. A mama azt akarja, hogy kissé megismerkedjenek a városkával és környékével, ahol laknak. Jókedvűen indultak, mert maguk is kíváncsiak voltak, hogy micsoda helyen laknak.

— A városka nagyon kicsike, annyit már tudok, szólt az öreg cseléd. De majd kísétálunk a mezőre.

— Ott ugyan még nem sok látni való akad, mondá Dóra nevetve. Még alig tavaszodik, talán még a fa sem zöld.

De mivel az idő nagyon kellemes volt, mégis kísétáltak a szabadba és vidáman csevegtek, mikor észre vették, hogy egy kis társaság jön velük szembe. Két nő

sétált elől, mögöttök pedig egy leányka és egy fiu. Bertuska már messziről ráismert a fiura, aki nem volt senki más mint Imrike, még pedig Juliskáék társaságában. Mert hát Imrike, nagyon nem a kedvére ugyan, de kénytelen volt velök tartani. Találkoztak a sétán s mikor Juliska mamája azt mondta, hogy együtt járkaljanak, hát Imrike már mégsem lehetett olyan goromba, hogy megmondja, mennyire nem szeriti őket. Klára néni pedig kapott rajta, hogy neki nem köll tovább séltáni, haza mehet, mert a szomszédok megígérték, hogy épkezláb haza kísérik Imrikét.

Dóra és Bertuska egészen közel haladtak el és Dóra oda sem ügyelt volna az ismeretlen társaságra; de nagy meglepetésére azt vette észre, hogy az az idegen fiu és Bertuska bizalmas mosolygással köszönnek egymásnak.

— Micsoda illetlenség ez, Bertuska! szólt Dóra, mikor már kissé odább haladtak. Ugy nevetgélsz erre az idegen fiúra, mintha ismernéd.

— Persze hogy ismerem! Te is épp úgy ismerheted; ez a szomszédbeli fiu, a Bérczy doktor fia Imrike.

— Imrike! Hát honnan tudod a nevét?

Bertuska fülig elvörösödött, de nem szólt semmit. Dóra most még inkább gyanakodva nézett rá s a kis lány kinosan érezte, hogy szörnyen bajos dolog az, ha valaki titkolódzik. Mennyivel jobb volna, ha már mindent megvallott volna.

Mialatt a két testvér szóltanul sétált odább, a másik társaságnál is izgatott

beszéd folyt. Mert a Juliska fürkésző szeme is mindent meglátott. S rögtön kérde Imrikétől:

— Kik ezek a lányok? Ismered őket, ugy-e? Hiába tagadod: láttam, hogy a kisebbik rád mosolygott.

— Tagadom? Hiszen nem tagadom egy szóval sem, hogy mosolygott.

— Oh, tudod te jól mit értek. Csak azok mosolyognak így egymásra, akik ismerik egymást. Ne tagadd!

— De hiszen én semmit sem tagadok; Azt sem, hogy ismerem, azt sem hogy nem ismerem. Gondolhatsz, amit akarsz.

— Ej te nagyon goromba vagy. Mama, ugy-e, az nem illik, ha valaki nem felel, mikor kérdeznek tőle valamit?

— Persze hogy nem, szólt a mama. De Imrike bizonyosan nem követne el ilyen illetlenséget.

— Oh, én nem akarok illetlen lenni, szólt Imrike kissé ravaszul. De hátha olyat kérdez, amire nem tudok felelni?

— Dehogy nem tudsz! mondá Juliska hevesen. Láttam jól hogy ismered ezeket a lányokat és csak azt kérdezem, kicsodák?

— No már erre csakugyan felelhetnél volna, szólt a Juliska mamája. Ezek a ti tulsó szomszédaitok, bizonyosan ismered már őket.

— Hát azt meg bizonyosan Juliska is tudja, hogy kicsodák, pattant fel Imrike. Akkor hát mit kérdi?

— Mert ha ismered már őket, akkor többet is tudsz róluk. Hiszen az atyád az ő házi orvosuk.

— Éppen azért nem szólok semmit. Apácskám azt kívánja... az az... elég

az hozzá, hogy hiába kérdeznek, nem mondok el semmit. És leg is jobb lesz ha egymagam megyek haza.

Ezzel megfordult és ott hagyta őket a faképnél.

— Ejnye de goromba ficzkó! Ugy látszik, az apja ráparancsolt, hogy ne álljon velünk szóba, ha azokról a rejtélyes tulsó szomszédokról kérdezősködünk.

— Az ám! De akkor hát hogyan fürkészük ki? Ez a haszontalan Imrike valóságos vakmerő velünk szemben.

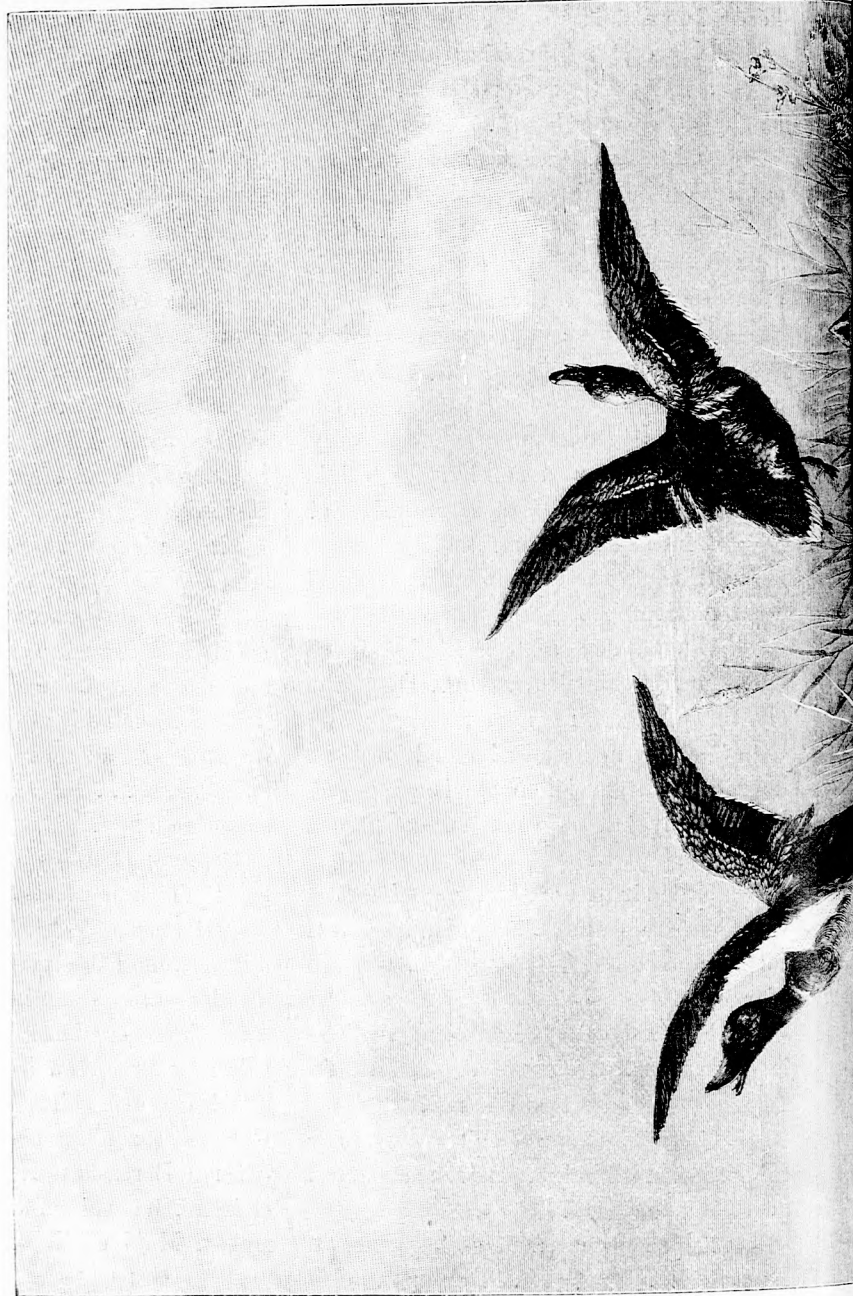
— De mennyire! Szeretném valamikép a torkára forrasztani. No, majd megjelen annak is az ideje és a módja. Csak várjunk.

Ha Juliskák boszusak voltak, Imrike sem a legjobb kedvben tért haza.

— Már másodszer rontják el a sétamat! Mit faggatnak? Szeretném, ha apácska megmondaná nekik, hogy ne kérdezősködjének olyan dolgokról, amelyekről nem szabad beszélnem. Ámbátor... az is igaz... ha akarnék sem tudnék sokat mondani.

De még Dóra és Bertuska is kedvetlenül tértek haza a sétáról. A találkozás óta Bertuska váltig töprengett, hogy mit tegyen, Dóra pedig jól látta, hogy kis hugának valami baja van. Gyanitotta, hogy ezzel a szomszéd fiuval nincs valahogy rendben a dolog, történt valami! De nem bírta kitalálni hogy mi. Faggatni azonban nem akarta, mert jól ismerte Bertuskát. Nem bírja az sokáig elviselni, ha valamiben hibásnak tudja magát. Majd előáll vele ő maga.

(Folytatása a 346. lapon.)

REPÜLŐ PEGÉNYE. (Lásd a 349. lapom.)

(Folytatás a 343. laphoz.)

Nem is tévedett az okos Dóra. Alighogy haza értek, Bertuska oda lépett hozzá, megölelte és félig hizelkedve, félig pityeregve mondá:

— Dorinkám, kedves aranyos Dorinka, ne haragudjál . . . mondok valamit . . . és ha nagyon rosszat tettem, kérd meg a mamát, hogy ne haragudjék nagyon . . .

— Ugyan mi lehetne az a szörnyű nagy dolog? Ül ide mellém s aztán mond el szépen. Előre és tudom, hogy nem valami nagy história.

Ez a biztatás kissé megnyugtatta Bertuskát és nyugodtabban fogott a beszédhez. Aztán hiven elmondta, hogy és miképen ismerkedett meg a szomszéd Imrikével, aki olyan nyájas, kedves fiúnak látszik.

— Mit gondolsz, Dorinka, nagyon rosszul lettem?

— Hm! Nem tudom egészen bizonyosan . . . Ha egyebet nem mondtál el neki, mint amit említettél, akkor nincsen semmi baj. Csakhogy, tudod, mamácska azt kívánja, hogy ne kössünk barátságot senkivel, amíg ő meg nem engedi. No, meglehet, hogy Imrike ellen nem lenne kifogása, ha ismerné. Majd beszéllek vele. Ő majd beszélhet az Imrike atyjával, ő a mi doktorunk és még ma este vagy holnap reggel eljön. Nagyon jól tetted, hogy elmondtad.

A szomszédban majdnem ugyan akkor tán éppen ilyenforma beszéd folyt Imrike és az apja közt. Az igazat megvallva, nem egészen egyforma okból: mert Imrikét bizony nem bántotta a lelki-ismeret, nem hitte, hogy valami nagy

hibát követett el. De ő is szokva volt hozzá, hogy mindig mindent őszintén elbeszéljen az atyjának. Most pedig sokféle elmondani valója volt. Először is a megismerkedése Bertuskával. Apácska csak annyit mondott ugyan, hogy ne törődjék a szomszédokkal; azt nem mondta, hogy tilos velök megismerkedni. De hát mégis jobb ha tudja. Aztán Juliskáék dolgát is meg kell tudnia. Szépen el is mondott tehát mindent. Az apa meglehetősen elkomolyodott, aztán így szólt:

— Nincs egészen rendjén a dolog. Az nem illik, hogy a kerítésen át és titokban beszélgessetek. Nyíltan a kapun kell azokhoz járnunk, akikkel barátságot kötünk. De hogy barátságot köthetsz-e az új szomszédokkal, az nem csak tőlünk függ. Nos, majd megvállik. De bármint legyen is: Juliskáéknak se másoknak soha nem szabad semmit elbeszélned a szomszéd házról.

Ettől Imrike nem lett sokkal okosabbá, mint a milyen eddig volt. De bele nyugodott, hogy apja majd tudja, mit tegyen.

Másnap dél előtt kevés ideje volt, hogy a szomszédokra gondoljon. A tanító nagyon sok leczkét, irást adott fel, alig juthatott néhány perczre az udvari ablakhoz. Akkor is hiába nézett a szomszéd kertbe, nem látta ott a szomszédokat. Ebéd után épp az utolsó leczkáját végezte, mikor csöngetés hallatszott. Imrike azt hitte, valami beteg jött az apjához, s nem törődött vele.

Alig mult azonban néhány percz, beszólt Klára néni:

— Imrike, menjen az apa szobájába. Várják.

Ugyan ki várhatja őt? Hamarjában végig gondolta minden rokonát, ismerősét, de el nem képzelhette, ki lehet a látogató. Annál nagyobb volt a meglepetése, de még az öröme is, mikor belépett apja szobájába. Dóra és Bertuska voltak ott. Ezek is örömmel siettek eléje. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Én vagyok itt, Imrike! szóló Bertuska. Ugy-e nem vártál? Ez meg itt az én kedves aranyos Dóra nénikém.

— Jaj de örvendek! szóló Imrike ujjongva. De hát hogy lehet az? . . .

— Csak úgy lehet, hogy kedves kis vendégeink jó mamája megengedte, hogy barátságot kössetek. Szomszédok vagytok, tehát úgy illik, hogy jó barátok is legyetek, szóló Bérczy ur.

— Oh, bizonyosan lesziünk is, szóló Dóra nyájasan. Csak egy föltétele van, azt pedig nem nehéz megtartani. Imrikének nem szabad kíváncsian kérdezősködni. Bertuskának pedig nem szabad fecsegni. Be köll érnünk azzal, hogy szépen eljászogotunk együtt.

— Hiszen egyéb nem is kell! szóló Imrike.

— És mamácska megengedte, hogy ma délutánra meghivjunk oszonnára, mondá Bertuska. Eljössz ugy-e?

— Hogy ne mennék? Akár mindjárt is.

— De aztán zaj és lárma ne legyen, szóló Bérczy ur. Én teljes nyugalmat rendeltem a beteg mamának.

— Oh, mi nem is zavarjuk, mondá Dóra. És azt hiszem, Imrike is tud csendesen játszani.

— De még nem is szeretem, bizonykodik Imrike.

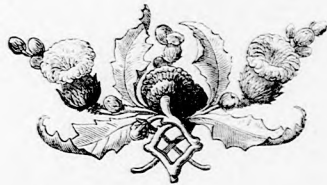
— Akkor hát menjünk, szóló Dóra.

És amiről tegnap még álmodni sem mert, az már megtörtént: néhány percz mulva Dórával és Bertuskával vigan csevegve tért be a rejtélyes szomszéd ház kapuján. (Folytatása következik.)

FENYEGETÉS.

Ni, mi a —
 Hanyatt esett a Vicza!
 Lába Vicza-módra
 Ki van ficzomodva;
 Jaj, a nyaka görbe.
 A karja kitörve!
 Vagy talán csak
 Beteg bábnak
 Szeretne ő látszani,
 Mert nem akar játszani?
 Itt az ostor a markomban,
 Megverlek, te haszontalan!
 Azért csak azt mondom: kelj fel,
 És mulass tovább Etellel!

GOND ÉS REMÉNY.

JAJ nekem, jaj nekem szegény kis madárnak! Mért is nem hallgattam a feckére, mikor oly bölcsen magyarázta, hogy jobb lesz nekem is elvándorolnom boldogabb országba, meleg délvidékre, amíg itt az a goromba Tél apó zuzmaráskodik. Most már itt rekedtem; nincs aki utat mutasson; itt kell végig élnem a nehéz időt!

Nehéz lesz, nagyon nehéz lesz!

Még csak a kezdetén vagyunk és már milyen szomorú a táj. Egy-egy száraz ágon néhány fonyadt levél, elszáradt bogyó... és még ez is ritkaság. A többi fa, bokor meg mind kopasz, mintha végkép kiszáradt volna. S a szél milyen csipős, a nap milyen bágyadt fényű. Nem is melegít, alig hogy világít. Jó hogy toll-bundácskám elég meleg, kibírom a hideget. De mégis mennyivel jobb azoknak az atyámfiaiak, akik valahol messze, most is enyhe napfényben fürdenek, vigan élnek világukat és nincsen semmi gondjuk, aggodásuk!

Persze, nem lehettem hűtlen a családom szokásaihoz. Óreg néném ott a tulsó berekben azt beszéli, hogy nekünk nem szabad télire elköltöznünk, soha familiánknak egyetlen egy tagja sem tette, itt nyaralunk, teletünk, és ha kissé megszenvedünk is miatta, büszkék lehetünk reá. Igaz is, hogy ez szebb... hivek maradunk szülő földünkhöz akkor is, mikor zord idők járnak; nem hagyjuk el, mihelyt

a kellemes napfényt zimankós fürgeteg váltja föl. Szeretni kell a szülő földet jóban rosszban egyaránt, kitartani mellette hűségesen s viselni inkább itthon bajt és szükségét, mint vigan élni idegenben.

Jó nénikémnek igaza van, magam is azt vallom. De hát, mi tagadás benne, akármilyen szép dolog ez, kellemesnek csöppet sem kellemes. Dideregni, szomorkodni fagyos téli napokon és hozzá még éhezni is! Mert bizony-bizony nem tudom, találok-e minden napra egy kis bekapni valót, mikor majd csont-keményre fagyott minden és hó borítja magasan a földet.

De biztat a nénikém, hogy majd akad, aki megsegít inségünkben. Azt mondja, mindenütt vannak jószívű gyermekek, akiknek kevés fáradságukba kerül, hogy segítsenek rajtunk. Csak éppen egy kicsit gondolniok kell a hűségesen itt telelő szegény madarakra... Gyűjtenek morzsát, hulladékot, és alkalmas csendes helyen kiszórják nekünk. Még örömük és mulatságuk is telik benne, amikor látják, hogy mi szegény inségesek mily hálásan szedegéljük fel a morzsalék alamizsnát.

No, majd meglátom, igaz-e a nénikém beszéde: csakugyan sokan vannak-e ilyen jó gyermekek. Ha igaz, akkor csöppet sem bánom, hogy itt maradtam. Majd tavaszkor, ha szerencsésen kiteleltem, elbeszélem, hogy mit tapasztaltam.

Addig, jó kis lányok és fiúk, számítok a morzsákra!

NEHÉZ ÁLOM.

NYULAT ettünk vacsorára ;
A sült körül sok gombóc volt —
S én szörnyen szeretem ám a
Nyuszi-sülttel a gombócot.

Jól is laktam, megrakodtam,
És azután lefeküdtem —
És mert nagyon álmos voltam,
Rögtön álomba merültem.

Huh! . . de milyen álom volt a'!
Csupa nehéz rémlátomány —
Tehén egy kakasba oltva —
Kecske-farku bösz oroszlán —

Csikó-testen kakas szárnya —
Sárkány-fejü czirnos macska —
És a nyulnak ember-szája —
Dugaszhuzó tigris-farka! . . .

És a gombóc amit ettem,
Meg annyi nagy szikla-darab ;
Köd előttem, tűz megettem —
Minden össze-vissza szaladt.

Olyan bágyadt voltam reggel —
Alig birtam lábra állni ;
Nem is fogok mohó kedvvel
Máskor annyit vacsorálni!

REPÜLŐ PECSENYE.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

NIGAN uszkált egy fiatal vadkacsa a nádas, bozótos nagy tó egyik tisztásán, ahol mély volt a víz, sok volt a hal, könnyű volt hozzá jutni a jó falathoz. Csak éppen le köllött bukni egy

kicsit a mélybe egyik-másik vigyázatlan halacska után.

Annaira meg volt elégedve a fiatal kacsa, hogy nem cserélt volna akár a királyi sassal sem.

— Az nem tud uszni, gondolá. Repülni jobban tud, az igaz; de az nem

olyan szép, hal pedig nem uszik a levegőben. No, ő meg bizonyosan repülni szeret jobban, hát neki az jó. Pompásan van minden elrendezve ezen a szép világon, mindenkinek jut valami a jóból, mindenki meg lehet elégedve.

De mi ez? Valami fájdalmas nyöszörgés hallatszik innen a közel partról. Kíváncsian nézett oda a kacska és látta, hogy egy hegyes fülü, bozontos farku, négy lábú állat fekszik ott. Az nyöszörög keservesen.

— Ejnye, te szegény! Hát neked mi a bajod?

— Oh, oh! Jaj, jaj!

— No, no, hát olyan nagy a bajod? szolt a jószivü vadkacska. Beszélj már no!

— Oh, te jó kis vadkacska! Mit szomorítsalak az én nagy bánatommal?

— Hátha mégis tudnék segíteni? Talán éhes vagy? Fogok halat és kidobom neked.

— Nen vagyok éhes, nem is nagyon szeretem a halat. Nagyobb az én bánatom! Hajléktalan üldözött menekülő vagyok, sarkamban az ellenség, már végkép kimerültem; elfognak, megölnék, nincs hova rejtőznöm.

— Már ez nagy baj, az igaz.

— Ugy-é? El is vagyok már szánva a halálra. Csak még utolsó kívánságomat szeretném valakinek megmondani. Ha ide kijönnél hozzám, neked sugnám meg.

— Szívesen mennék . . . de keményen rám parancsolt az anyám, hogy ki ne merjek menni a vízből, mikor ő nincs mellettem.

— Igazad van. Jobb is volna, ha böles anyádnak mondanám meg. Bizonyosan jó buvó helyetek van itt a nádasban. Ha oda megmutatnád az utat, ott talán még meg is pihenhetnék. És tudok valamit, amivel téged gazdagon megjutalmaználak. Büszke volna rád az anyád.

— No már akkor jöjj szaporán a tanyánkra. Nézd, ha amarra kerülsz a

cserjék felé, aztán jobbra tartasz, ott eljutsz száraz lábbal is a tanyánkra.

— Mindjárt ott leszek.

Megindult a róka, a fiatal kacska pedig büszkén uszott szintén haza és eldicsekedett, hogy jeles jótettet vitt véghez, mindjárt itt lesz egy kiváló idegen, kit üldöznek s ki a menedékhelyért gazdag jutalmat fog adni.

Az öreg vadkacska-mama nagyon csodálkozott, hogy ki és mi lehet az. Nem is nagyon bizott a dologban, azt meg már éppenséggel nem szerette, hogy tanyájokhoz, melyet eddig senki sem tudott megtalálni, ismeretlen idegen megtudja az utat. Résen állt tehát s amint már közelről hallatszott a nesz a nádasban, oda figyelt. Csak hogy a ravasz róka hason csuszva közeledett és előre is örvendő gondolá:

— No, ma jó kacska-pecsenyém lesz ebédre. Jól elbolondítottam azt az együgyü fiatal ruczát!

El ám, de nem az öreget. Mert épp mikor már egészen közelre ért és ugrásra készült, az öreg vadkacska ijedten kiáltott fel:

— Jaj te boldogtalan, kit hoztál a nyakunkra! Hiszen ez a róka, aki prédát keres! Gyorsan, meneküljünk!

S mikor a róka elő rontott, a vadkacska familia hirtelen fölrebbent, a hányan annyi felé! A róka megállapodott egy pillanatra, hogy melyik után ugorjon. Az egyik a feje fölött repült el, a másik alacsonyán a víz fölött. De míg azt fontolgatta, melyiket kaparíthatja meg biztosabban, mind a kettő úgy elröppent, hogy biz' azt nem foghatta meg egyiket sem.

— Baj, baj! Koppan az állam! dörmögte boszusan. Ma ismét éhesen fogok lefeküdni. Hiába bolondítottam a fiatal, jóvá teszi ennek szeleskedését az okos anya gondossága.

zot t
gasa
daná
kicsi
idő,
gyon
felelt
rasz
A
vala
dani
ták.
gyob
gén.
van
sebb
Csim
való.
olya

PETIKE.

*DÜLT betű vagy álló írás,
Nem kérdezi azt Peti.
Vége így is, úgy is sírás —
Mert hát Petike az írást
Már sehogy sem szereti.*

A CSIMBORASZO.

(Képpel a 341. lapon.)

MA AZT kérdezném töletek — már persze csak azoktól, akik földrajzot tanultak — hogy melyik a legmagasabb hegy a földön, senki sem mondaná azt, hogy: a Csimboraszo. És kicsinylőleg gondoltok arra, hogy volt idő, még pedig nem is olyan igen nagyon régen, amikor bizony mindenki azt felelte volna, hogy igen is: a Csimboraszo.

Annyira hitték ezt hajdan, hogy ha valami nagyon nagyot akartak mondani, hát a Csimboraszóhoz hasonlították. Mert úgy tudták, hogy annál nagyobb, magasabb nincs a föld kerekségén. Mi most persze már tudjuk, hogy van ám a Csimboraszónál még magasabb hegy is. De nem sok, mert hát a Csimboraszo is a legmagasabbak közül való. Ezen kívül pedig van még egy olyan tulajdonsága, mellyel fölülmulja

a nálánál nagyobb hegyeket is. Ez pedig az, hogy nagyon nehéz rá följutni. Annyira nehéz, hogy a nagyobb hegyek csucsat már rég megmászták sokan, amikor a Csimboraszo tetején még senki sem járt és azt hitték, hogy egyáltalában nem is lehet embernek oda följutni, de talán még a madárnak sem.

Igy volt ez egészen a legujabb időkig. Bátor utasok, elszánt tudósok meg-megpróbálkoztak vele, de csak nem tudtak följutni a tetejére. Végre aztán, vagy tiz évvel ezelőtt, egy angol hegymászó tudós megfogadta, hogy kifog ő a Csimboraszón! Főlkapaszkodik a tetejére, akármilyen fáradságba és veszedelembé kerüljön is.

Megindult tehát Amerikába az Andhegységbe (keressétek meg a térképen) és jól ellátva minden szükséges eszközzel, szerszámmal, neki ment a csúcsnak, melyen addig még soha ember nem járt. Jó pénzért, sok biztatással talált olyan bátor férfiakra a benszüllöttek közt, akik készek voltak vele menni a nyaktörő utra. Mert biz' az nehéz séta volt.

Eleinte, mint minden hegymászásnál, elég könnyen ment a dolog. Szaporán haladtak fölfelé, s mikor elfáradtak és rájuk sötétedett az éjszaka, tanyát ütöttek, megpihentek s másnap tovább kapaszkodtak a Csimboraszo felé, melynek két kupja van. Végre eljutottak olyan magasra, ahol már az örök hó van. Hogy innen miképen jutottak tovább, azt ő maga így beszéli el:

»Délelőtt 11 órakor azt képzeltük, hogy a felhőkön keresztül, mely a közbe eső síkságot elfödte, a Csöndes Oceánt pillantottuk meg, Ekkor 20.000 láb magasan voltunk, s úgy látszott, mintha már az ormokon lennénk. Mind a kettőt láthattuk, egyiket tőlünk jobbra, a másikat balra, de valamivel előbb, s köztük mintegy harmad mérföld hosszúságú üres síkság terült el. Ekkor már

láttuk, hogy egy óra mulva valamelyiknek a tetején leszünk, s mivel nem tudtuk, hogy melyik a magasabbik, hát a hozzánk közelebb eső felé tartottunk. Ekkor azonban nagyon megnehezedett az utunk. Az eget felhők borították el, a szél rettentően fújt s nagyon lágy hómezőre jutottunk, a melyen a vezetőnk beesett egész nyakig, úgy, hogy alig láttuk. Így haladtunk előre, miközben a hóba mind untalan bele süppedt egyikünk-másikunk.

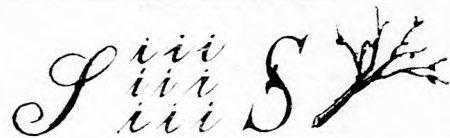
Az idő gyorsan repült. Mikor három óra alatt a hátra lévő útnak csak felére értünk, az embereket megállítottam, s fölismerve helyzetünk veszélyességét, azt kérdeztem, hogy előre akarnak-e menni, vagy vissza? Mindnyájan azt mondták, hogy ha azt mondom nekik, térjenek vissza, akkor vissza térnek, de addig előre mennek.

— Hát menjünk előre! mondtam, bár éppen nem tudom, nem lett volna-e jobb azt mondani, hogy térjünk vissza.

A másik másfél óra alatt a nyugati orom lábhoz értünk, s mennél meredekebb lett a lejtő, annál keményebb volt a hórétteg is. Körülbelül háromnegyed négykor délután értünk a tetőre, s akkor nagy bosszusan azt tapasztaltuk, hogy ez az alacsonyabbik. Mit volt mit tennünk? — leszálltunk és neki indultunk a másik oromnak. A szél metszően fújtt észak-kelet felől, hatalmasan hajtván maga előtt a havat. Éhesek, fáradtak, kimerültek voltunk, megterhelve számos műszerrel. De végre följutottunk a másik oromra is.

Whymper merész vállalkozásának az lett az eredménye, hogy a Csiboraszó csúcsának a magasságát pontosan megállapította. És úgy találta, hogy ez mintegy 2000 lábbal magasabb, mint addig hitték, azaz 21 ezer lábon fölül van.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 20-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Csallóköz.

Helyesen fejtették meg: Lánczy Edith és Mariska, gr. Matuschka László és Alfréd, Nyári Miklós, Murárik Berczy, Adriányi Esztike, Vécsei Kálmán, Klein Ignác és Árpád, Mäder testvérek, Roth Vilmos, Kempiski Alice, Dienes Magda, Stauber Erzsike és Margit, Koreck Iván, Détsy Mariska, Pósa Jusztí.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Koncz András. Az Andrassy-ut u. n. octogon-terének egyik kiszögellő boltjában bő választékban kapsz veloczipédet. — **Pollák Erzsi.** A leveled kedves. Még kedvesebb lett volna, ha egy kis fáradságot fordítasz annak külsejére is. El is várom, hogy a következő már ilyen lesz. A szíves meghívóval, sajna, nem élhetek, de azért olybá veszem, mintha részem volt volna a kedves családi ünnepségben. Az Isten sokáig éltesse! A küldött köszöntést melegen viszonzom. — **Iduna.** A küldeményből csak az írói kedv látszik, az írói tehetség nélkül. Munka közlésénél csak egyetlen egy szempont van: megbírja-e a nyilvánosságot. Ettől a kísérletek még messze állanak. Vidékre egy levél vitelbére 5 kr. A kéziratokat egy hétig tartogatom. — **Lánczy Edith és Mariska.** A »herczig« levélkében megírt »herczig« sorokat örömmel olvastam. Hogy a »Kis Lap«-ot szeretik, ez kedves elégtélelemre szolgál. — **Nyáry Miklós.** Hogy még apuka is szívesen hallgatja, ha a »Kis Lap«-ból olvastok föl neki, ez már valami! — **Vécsey Kálmán.** A 2.-at közre adnám, de az hibásan van megszerkesztve. Nézz csak utána, fiacskám! — **Braun Miklós.** Már egyszer megjelent. — **Détsy Mariska.** Képrejtvényben nem lehet annyira szorosan ragaszkodni a hosszú vagy rövid ékezetekhez akkor, ha értelemzavar nem támad belőle. Már ezzel: *örült és örült, fele, felé és féle*, óvatosabban kell bánni. Figyelmed különben dicséretre méltó.